

ELEGI VED MIN SØSTERS GRAV

Hans Hartvig Seedorff Pedersen

*De blaa Violer — og det er Foraar.
En blegrød Rose — og det blev Sommer.
En knækket Valmu — da vaagned Høsten.
Og Høsten hvisked: Din Vinter kommer.*

*En lille Grav blandt de mange Grave
En Buxbomhæk om en lille Gang...
En stille Blomst i en stille Have...
En stille Genlyd af Livets Sang.*

*Hvor blidt og nænsomt mit Hjærte banker.
Ak hører, Søster, du Hjærtets Klang?
Og hører du mine sagte Fodtrin,
der sætter Mærker i Gravens Gang?*

*O Søster, lyt til min fjærne Stemme.
En velkendt Fugl ved dit Marmor slaar.
I Dødens Have kan Hjærtet glemme,
hvor det har banket i tyve Aar.*

*O, jeg gad vide, om Døde drømmer,
Men kan de drømme, jeg veed forvist,
at du har drømt om din lille Broder,
naar Fuglen pipped paa Rosens Kvist.*

*Du ved slet ikke, hvor jeg er voxet!
Du ser mig kun i min lille Seng.
Du ser dig selv i den hvide Vugge:
en lille Pige, en lille Dreng.*

*Du rækker mod mig de fine Hænder,
saa fuglefro og saa rosenglad.
Som Stjærnen lyser dit klare Øje
bag Laagets blegrøde Rosenblad.*

*Ak Øjets blegrøde Rosenblade,
de visned tidligt og blev til Støv.
Men endnu kvidrer en lille Sangfugl
ved Gravens Marmor, i Rosens Løv.*

*Og endnu lever de blaa Violer,
vi gav dig med om dit lyse Haar...
Og lille Søster, mit Hjærte glemmer,
at dit var stille i tyve Aar.*